

Пропозиції
до проекту Закону України
«Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні
правопорушення щодо встановлення відповідальності за
несанкціоновану фото- або відеофіксацію вогневого ураження об'єктів
на території України»
*(реєстр. № 9425 від 27.06.2023 р.)**

Законопроект розроблений з метою встановлення адміністративної відповідальності за несанкціоновану фото- або відеофіксацію вогневого ураження противником об'єктів критичної інфраструктури, будівель чи споруд, що забезпечують діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних комунальних підприємств, установ чи організацій на території України, або цивільних (житлових) будівель громадян.

Проектом пропонується доповнити Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) новою статтею 173-6 щодо відповідальності за несанкціоновану фото- або відеофіксацію вогневого ураження противником (військовими формуваннями держави-агресора) об'єктів на території України та запровадити стягнення у виді штрафу від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадських робіт на строк від двадцяти до сорока годин (частина перша статті), а у випадку повторного їх вчинення протягом року – штрафу від ста до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або громадських робіт на строк від сорока до шістдесяти годин, або виправних робіт на строк від одного місяця до двох місяців, або адміністративного арешту на строк до п'ятнадцяти діб із конфіскацією засобів фото / відеофіксації. Здійснення розгляду справ і накладання адміністративних стягнень згідно з новою статтею 173-6 запропоновано закріпити за органами Національної поліції України.

Визнаючи необхідність удосконалення підстав відповідальності за правопорушення, що посягають на громадський порядок і громадську безпеку, вважаємо за доцільне зазначити таке.

Зміни норм чинного законодавства, особливо спрямовані на запровадження нових підстав відповідальності, потребують обґрунтування, яке має базуватися на результатах глибокого аналізу практики застосування чинних норм, які б доводили їх недостатню ефективність і потребу удосконалення закону. Наведені в пояснювальній записці твердження про те, що «в Україні залишається практично безкарним дане правопорушення, адже правоохоронці не мають відповідних повноважень, і зазвичай для порушників все закінчується лише усним попередженням», не може вважатися достатнім обґрунтуванням запропонованих змін.

2. Правова норма, особливо та, яка передбачає відповідальність, має бути чітко визначеною та передбачуваною, тобто сформульованою із достатньою точністю, щоб забезпечити єдність правозастосовчої практики.

Статтею 34 Конституції України передбачено, що право кожного вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію на свій вибір може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей тощо. Проте в регулятивних законодавчих актах України відсутні приписи щодо обмежень на поширення інформації, про яку йдеться в законопроекті.

Окрім цього, відповідно до пункту 2 частини четвертої статті 21 Закону України «Про інформацію» до інформації з обмеженим доступом не можуть бути віднесені відомості про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні ситуації, що сталися або можуть статися і загрожують безпеці людей.

. У конструкції пропонованої норми не враховано існуючі підстави кримінальної відповідальності за поширення інформації про направлення, переміщення зброї, озброєння та бойових припасів в Україну, у тому числі про їх переміщення територією України, якщо така інформація не розміщувалася (не поширювалася) у відкритому доступі (стаття 114-2 Кримінального кодексу України). Як відомо, відсутність критеріїв розмежування адміністративно караного та кримінально караного правопорушень унеможливорює правильність кваліфікації вчиненого діяння і призводить до помилок правозастосування.

Пункт 2 Розділу II законопроекту не відповідає вимогам частини восьмої статті 90 Регламенту Верховної Ради України в частині доручення Кабінету Міністрів України щодо переліку нормативно-правових актів, які потребуватимуть розробки та змін.

***Дослідницька служба
Верховної Ради України***

**Цей документ підготовлений Дослідницькою службою Верховної Ради України як довідковий інформаційно-аналітичний матеріал. Інформація та позиції, викладені в документі, не є офіційною позицією Верховної Ради України, її органів або посадових осіб. Цей документ може бути цитований, відтворений та перекладений для некомерційних цілей за умови відповідного посилання на джерело.*